

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἰ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκονεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π. Παυᾶ — Παύλου Δινδάρου: ΕΛΕΝΗ ΓΙΟΥΓΚ. — Μαξίμου Βιλρέ: ΔΙΗΣΤΟΣ!

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15

Ἐν Ρωσσίᾳ ρουβλια 6.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

Ἡ Ἀγνή ἐπλησίασε τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς.

— Τί μηχανορραφεῖτε λοιπόν; ἠρώτησε.

— Τίποτε. Εἶναι ὑπόθεσις, ἡ ὁποία δὲν σέ ἐνδιαφέρει. Πήγαινε νὰ καθήσης. Νά, ἔρχεται καὶ ἡ συντροφιά.

Ἀληθῶς ὁ κύων τῆς φυλακῆς ὑλάκτει ἐν τῇ αὐλῇ, ὁ δὲ Μιρῶ ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν στρέφων αὐτὴν πρὸς τὴν εἰσοδον. Ἐνταυτῷ κρότος πετάλων ἠκούσθη.

Ὁ Ἰάκωβος ἔλαβε τὸ θήρημα, ὃπερ ἔφερεν εἰς τὴν αὐλὴν, ἐνῶ ὁ Ἰβ μετέβη ἐν' ἀνοιξῇ καὶ θέσῃ τὸν ἵππον τοῦ ἐνωμοτάρχου εἰς τὸν σταῦλον.

Ἡ κυρία Κερανδάλ ἀνέκυψεν ἐκ τῆς ὑπνῆλίας, ἵνα ὑποδεχθῇ τοὺς ξένους. Τὸ ὤχρὸν πρόσωπόν της ἐφωτίσθη, ἀλλ' οἱ ἰδόντες αὐτὴν πρὸ δεκαετίας δυσκόλως θὰ ἀνεγνώριζον αὐτήν.

Ἐπὶ τῆς μορφῆς της ἐφαίνετο ἀνιάτος ὀδύνη, ἡ δὲ θλίψις ἐζωγραφεῖτο εἰς τὰ ὄμματα καὶ τὴν μελαγχολικὴν αὐτῆς ἐκφρασιν.

Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της ἦν σιωπηλὴ καὶ σύννους ἐφαίνετο οἶονεὶ ξένη πρὸς τὰ περὶ αὐτὴν συμβαίνοντα.

Διέμενεν ὀλοκλήρους ἡμέρας εἰς τὴν

ἐκκλησίαν τοῦ Πενυέ, ψελλίζουσα εὐχας, ὧν οὐδὲ τὴν ἐννοίαν ἤννοει.

Πολλὰκις εὗρον αὐτὴν ἀναίσθητον, ἐξηπλωμένην χαμὰ εἰς τὸν πρόναον. Ἡ ἀσθενὴς ἐκείνη ψυχὴ ἐταλανίζετο ὑπὸ μυστηριώδους νόσου, ἣτις κατεβιβρώσκειν αὐτὴν καὶ ἦν εἰς οὐδένα ἐνεπιστεύετο. Ἐνίοτε ἡ διέγερσις αὐτῆς ἦν τοιαύτη, ὥστε ἐνόμιζε τις ὅτι θὰ παραφρονήσῃ.

Ἐν τῇ συνοικίᾳ ἀπέδιδον τὴν κατάστασιν αὐτῆς εἰς τὰς θλίψεις τῆς χηρείας.

Ὑπῆρχεν ὁμῶς ἀνθρωπὸς τις γνωρίζων πλείοντα τῶν ἄλλων.

Οὗτος ἦν ὁ Σακκοράφας, ὁ φίλος τῆς Μαριάννας Κερανδάλ, ὁ φύλαξ τοῦ Σαίν-Ζιλδάρ.

Ἡ Μαριάννα ἀληθῶς ἐγίνωσκε μυστικὸν καταβιβρώσκειν αὐτὴν. Ὁ σύζυγός της, πρὸ τῆς αὐτοκτονίας του, εἶχε διηγήσῃ αὐτῇ τὴν ἱστορίαν τοῦ Νοέλ Τρελάν καὶ τὸ φρικτὸς ἐγκλήμα του, ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ. Εἶχεν ἀποκαλύψει αὐτῇ τὴν πηγὴν τῶν χρημάτων, δι' ὧν ἐπλήρωσε τὰ χρέη του καὶ τὸ μέρος ἀκριβῶς ἐνθα ἔκειτο τὸ πτώμα τοῦ πατρὸς τῆς Ζουάννας Τρελάν, τῆς ἐγκαταληφθείσης νεάνιδος, τῆς δυστυχούσης Ἰσως, περὶ ἧς δὲν ἠκούσε τι ἔκτοτε.

Ἡ ταλαίπωρος αὕτη γυνή, ἡ ἀγαθὴ καὶ ἀσθενὴς, ὑπῆρξε μάρτυς τῶν φρικτῶν ἀγρυπνιῶν τοῦ συζύγου της. Εἶδε τὸν Πέτρον Κερανδάλ ἐγειρόμενον τὴν νύκτα, ὑπὸ τὸ κράτος ἀπαισίου ἐφιάλτου, πλανώμενον ἐν τῷ δωματίῳ καὶ φεύγοντα τὸν ὕπνον, διότι ἅμα ἀπειοκίματο ἐβλεπε τὸ φάσμα τοῦ θύματός του, ὃπερ κατεδίωκεν αὐτὸν διὰ παρὰ πόνων καὶ κραυγῶν.

Οἱ κατοικοὶ τῆς Βρεττάνης εἶναι δεισιδαίμονες. Ἡ τύψις τοῦ συνειδότος ἐκυρίευεν αὐτὸν τοσοῦτον, ὥστε ἐπεζήτησε νὰ εὕρῃ ἐν τῷ τάφῳ ἀνάπαυσιν ἀπὸ τῶν ἀφορητῶν βασάνων του.

Καὶ αὕτη ἡ Μαριάννα, ἀναμνηστικὴ τῶν φοβερῶν ἐκείνων νυκτῶν, ἐνόμιζεν ὅτι κατεδιώκετο καὶ αὕτη ὑπὸ τῶν αὐτῶν ὁραμάτων, διότι, καίτοι δὲν συμμέτεσχε τοῦ ἐγκλήματος, εἶχεν οὐχ ἡτ-

τον ἐπωφεληθῇ ἐξ αὐτοῦ. Ἐνόμιζε κατηρχόμενον τὸν οἶκόν της καὶ κατετρώχετο ὑπὸ βχθυτάτης μελαγχολίας καὶ ἀπογοητεύσεως.

Τὸ σῶμά της μόνον ἔζη ἔτι· ἡ ψυχὴ αὐτῆς εἶχε θανασίμως πληγῇ, ὁ δὲ νοῦς της ἐσθέννυτο ὥς φλόξ ὑποτρέμουσα εἰς τὰς τελευταίας αὐτῆς ἀναλάμψεις.

Ὁ Πέτρος Κερανδάλ, τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου, ἀπήτησε νὰ ὀρκισθῇ ἡ σύζυγός του ὅτι θὰ ἐτήρει σιγὴν, ἀλλ' ἡ σιωπὴ αὕτη ἀπέπνιγεν αὐτήν.

Μόνος ὁ Ζεαννῖνος ἐγνώριζε τὴν αἰτίαν τῆς ὀδύνης της. Δὲν ὠμίλησε ποτὲ ἐνώπιόν του, ἀλλ' ἠννοοῦντο ἀμοιβαίως.

Ἡμέραν τινα ὁ φύλαξ περιπατῶν μετ' αὐτῆς εἰς τὸ δάσος, ἵνα τὴν διασκεδάσῃ, τῇ ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὴν θέσιν ἐνθα ἔκειτο εἰς τὸ βάθος τῶν ὑδάτων τὸ σῶμα τοῦ Νοέλ Τρελάν.

Ἐκείνη ἐγονυπέτησε καὶ καλύψασα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον ἐψιθύρισε τὰς λέξεις ταύτας μόνον: Θεέ μου, λαβε οἶκτον δι' ἡμᾶς.

Οὐδέποτε ἤκουσαν τὸ ὄνομα τῆς Ζουάννας Τρελάν. Ἐγνόουν καὶ ἀν' ὑπάρχειν ἔτι.

Οὐδέποτε πρὸς τοῦτοίς προέφερον τὸ ὄνομά της. Ἐν τούτοις ἡ Μαριάννα τὸ ἐνεθυμεῖτο πάντοτε.

Οὕτως, ἡ γυνὴ αὕτη, ἔζη ἐν τῇ ἐπαύλει ὥς ἀγαλμα ἀψυχον καὶ ἀδιάφορον διὰ τὰ περὶ αὐτήν.

Ἐν τῇ πεπτωκυῖᾳ ἐκείνη οἰκογενεῖᾳ τὸ πρὸς τοὺς γονεῖς σέβας διετηρεῖτο. Τὰ τέκνα της περιποιοῦντο καὶ εἰς ἄκρον ἐσέβοντο καὶ ἐτίμων αὐτήν.

Ἦτο μήτηρ.

Σπανίως ἀνemiγνύετο εἰς τὰς συνδιαλέξεις, ὥς μόλις ἤκουε, κατεχομένη ὑπὸ τῶν ἀπαισιῶν σκέψεών της.

Ἡ μικρὰ ὑπῆρέτις, ἀκούσασα τὸ βᾶδισμα τοῦ ἵππου, ἔσπευσε πρὸς τὴν θύραν.

Ἡνέωξεν αὐτὴν καὶ ὁ ἐνωμοτάρχης τοῦ Πορνιγουέν, ὑψηλός, ἐρυθροπάρειος μὲ τοὺς μεγάλους αὐτοῦ μύστακας, ἐφάνη ἐρχόμενος ὀπισθεν τοῦ ἱερέως, ὅστις προηγείτο αὐτοῦ.

Ὁ ἱερεὺς τοῦ Πενοὲ ἦν καχεκτικός, ἰσχνός, μὲ κοιλανθείσας παρεῖας, ὅξυ πωγώνιον, γωνιωδὴ κεφαλὴν καὶ ἀραιὰν μιζοπόλιον κόμην.

Ἐφάνετο ἀνθρώπος ταπεινὸς καὶ πτωχός· ἐν τούτοις ἡσθάνετό τις βλέπων αὐτὸν ὅτι εἶχεν ἐνώπιον αὐτοῦ ἀξιοπρεπεῖαν ἀνθρώπου, πληθὴ ἀγαθότητος.

Ἐνθ' ὁ ἱερεὺς ἐχαίρετα τοὺς ἐν τῇ ἐπαύλει καὶ ἐλάμβανε τὴν παρὰ τὴν θερμὰστραν συνήθη αὐτῷ ἔδραν, ὁ χωροφύλαξ, διὰ τῆς θρονιάδος αὐτοῦ φωνῆς, ἀνέκραξε :

— Καλὴ ὁσπέρᾳ σας ! Εἰσθε καλὰ, κυρία Κερανδάλ ;

Καὶ χωρὶς ν' ἀναμείνῃ ἀπάντησιν :

— Ἐλα, ὦραϊά ! Τόσῳ τὸ καλλίτερον ! Καὶ σεῖς, δεσποινίς Ἀγνή ; Πάντοτε ὠραιότερα. Σὰς φέρω μίαν ἀνθοδέσμην μὲ τὴν ἀδελφὴν τῆς κυρίας Κερανδάλ. Εἶναι ἀπὸ ἀνθῆ τοῦ ἰδικοῦ μου κήπου, τὸν ὁποῖον μόνος μου ἐγὼ καλλιερῶ. Χειρίζομαι τὸν λίγγον, ὅπως καὶ τὸ ξίφος· τὰ ὅπλα τῆς εἰρήνης, ὅπως καὶ τὰ ὅπλα τοῦ πολέμου !

Ἐτείνει τῇ Ἀγνῇ τερατώδη ἀνθοδέσμην, ἐν ᾗ ὑπῆρχον ἀναμειγῶς δάλεαι, καρυόφυλλα, νάρδος καὶ ἄλλα φυτὰ καὶ ἀνθῆ.

— Δὲν θέλω, δεσποινίς Ἀγνή, νὰ ἔχετε ἄλλα ἀνθῆ, εἰμὶ τὰ ἰδικά μου, εἶπε γελῶν.

Ἐκείνη ἀπήντησε δι' ὑποκλίσεως.

— Εὐχαριστῶ, κύριε Μισό.

— Λοιπόν, ἐνωμοτάρχᾳ, εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Κορεντίνος, θὰ σὲ ἐθαύμαζεν ὅλος ὁ κόσμος βλέπων σε μὲ αὐτὸ τὸ φορτίον.

— Ἐκρέματο εἰς τὸ ἐφίππιόν μου. Θὰ τὸ ἔφερα ὅμως εὐχαρίστως καὶ πεζός. Διὰ τὰς φίλας του, ὑπέλαβε ρίπτων ἐπὶ τῆς Ἀγνῆς φλογερὸν βλέμμα, δὲν αἰσθάνεται κανεὶς τὸν κόπον.

— Πάντοτε εὐγενὴς ὁ ἐνωμοτάρχης, παρετήρησεν ὁ Ἰβ Κερανδάλ ἀτενίζων τὴν Ροζίνα. Διὰ νὰ σὲ ἀνταμείψωσιν, Μισό, θὰ σοὶ δώσουν θέσιν πλησίον τῆς κόρης, μὴ τῆς λέγεις ὅμως πολλά. Αὐταὶ αἱ κόραι ἀνάπτουν εὐκόλως, καὶ ἡ στολὴ δελεάζει.

— Εἰς τὸ τραπέζι, εἶπεν ὁ Κορεντίνος.

Ὁ κύριος τοῦ Πενοὲ καὶ οἱ συνδαιτυμόνες ἐτοποθετήθησαν ὡς θὰ ἔπραττον πρὸ δύο ἢ τριῶν αἰώνων, τῆς πυργοδεσποίνης ἐχούσης πρὸ μὲν τὰ δεξιὰ αὐτῆς τὸν ἱερέα, πρὸς δὲ τὰ ἀριστερὰ τὸν κολοσιαῖον ὑπαξιωματικόν, εἶτα τὴν θυγατέρα καὶ τοὺς υἱοὺς τῆς καὶ τέλος εἰς τὸ ἄκρον μικρὸν ὑπηρέτην τῆς ἐπαύλεως τὸν Ζοσίλ Τρενέκ.

Ἡ Ροζίνα περιήρχετο τὴν τράπεζαν δραστηρίᾳ, ἀπωθοῦσα ἡρέμα τὴν ἔδραν τοῦ Ἰβ ὁσάκις διήρχετο ὀπισθέν του, ἐνθ' ὁ Ζοσίλ ἔτρωγε μετὰ πολλῆς ὀρέξεως.

Ἡ συνδιάλεξις ἐν ἀρχῇ ἦν μηδαμινή. Πάντες ἔτρωγον καὶ οὐδόλως ἤθελον νὰ ὁμιλῶσι.

Ἡ Ἀγνή τέλος διέκοψε τὴν σιωπὴν.

— Μήπως ἔχετε εἰδήσεις ἀπὸ τὸν μεγάλον πύργον, διδάσκαλε ; ἡρώτησε.

Ἡ Ἀγνή ἦτο νέα. Εἶχε διέλθῃ δύο ἔτη εἰς τινὰ μονὴν τοῦ Βαν. Δὲν ἐγνώριζε τὸν κόσμον, ἤκουσεν ὅμως νὰ ὁμιλῶσιν ἀορίστως περὶ αὐτοῦ, ὡς περὶ τινος μεμακρυσμένης νήσου ἐν τῇ ἱστορίᾳ ναύτου, ἰδόντος αὐτὴν μακρόθεν. Αἱ σύντροφοι αὐτῆς ἐν τῇ μονῇ ἦσαν κόραι καλλιεργητῶν ἢ βρεττανῶν ἀστῶν, μὴ γνωρίζουσαι πλείοτερα αὐτῆς. Ἀλλ' ἡ Ἀγνή ἐγνώριζεν ὅτι ἦτο ὦραϊά. Αἱ λαμπρότητες τῶν Φοντερόζ ἐλαμπον ἐνίοτε εἰς τὰ ὄνειρα αὐτῆς, ἀνευ σκέψεων φθόνου ὅμως, διότι ἦν φῶσει ἀγαθὴ καὶ εὐλκρινής.

Οἱ ἀδελφοὶ Ἰάκωβος καὶ Κορεντίνος εἶχον τὰ σκληρὰ τῆς φυλῆς τῶν ἐνστικτῶν, ἅτινα εἶχον κληρονομήσει ἐκ τοῦ πατρὸς αὐτῶν.

Ἡ μήτηρ ἦν χωρική, ἀδυνατοῦ χαρὰ κτήρος καὶ δυσειδαίμων.

Ἡ Ἀγνή τοῦναντίον εἶχε τὴν λεπτότητα καὶ τὴν χάριν δεσποινίδος τοῦ ἸΓ αἰῶνος ἡνωμένης μὲ τὴν ἀθωότητα καὶ τὴν ἀγνοίαν κόρης ἀνατραφεύσης μακρὰν τῶν πόλεων, εἰς τὸ βάθος τῶν δασῶν τοῦ Μορβάν ἢ τῶν χέρσων τῆς Βρετανίας.

Ὅ,τι διέκρινεν ἐπὶ αὐτὴν ἦν ἄκρα φυσικὴ ἀγαθότης, ψυχὴ φλογερὰ καὶ τρυφερὰ ἐνταυτῷ, ἕτοιμος ν' ἀποκαλυφθῇ, ἤρκει ὁ ἐκλεκτός της νὰ ἐπραγματοποιῇ μίαν τῶν χιλίων χιμαϊρῶν, αἵτινες ἐγεννῶντο ἐν τῇ φαντασίᾳ της, διεγειρομένη ἐκ τῆς γειτνιάσεως τοῦ Σαὶν-Ζιλδὰς καὶ τοῦ ἐν αὐτῷ πλούτου.

Ὅσάκις ἐβλεπε διερχομένην τοῦ Πενοὲ τὴν δεσποινίδα δὲ Φοντερόζ ἐπὶ τοῦ ἐξαισίου ἵππου της, ἡ καρδίᾳ της συνεθλίβετο. Ἐρριπτε θλιβερόν βλέμμα ἐπὶ τοῦ πενιχοῦ αὐτῆς δωματίου καὶ ἐθλίβετο διὰ τὴν ἀντιθεσιν.

Ἐπὶ τῇ ἐρωτῇ τῆς νεάνιδος ὁ ἱερεὺς ἀπήντησε :

— Ναί, δεσποινίς Ἀγνή.

Ἀλλ' ὁ ἱερεὺς δὲν εἶπε τί πλέον ἐξακολουθῶν νὰ τρώγῃ.

— Ἰδοὺ μία ἀθλία οἰκία ὅπου εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ γηράσῃ, εἶπεν ὁ ἐνωμοτάρχης ἀπομάσσων τοὺς μύστακας.

— Ἄν εἴμεθα ἡμεῖς ἐκεῖ, παρετήρησεν ὁ Κορεντίνος, θὰ ἐπερνοῦμεν χαριτωμένην ζωὴν· ἀλλ' ἡ κυρία μαρκησία δὲ Φοντερόζ ἀποφεύγει τὸν κόσμον καὶ εἶναι μις ἀνθρωπος.

Ὁ ἱερεὺς διεμαρτυρήθη.

— Ὡ ! ὄχι, εἶπεν ἐμφαντικῶς.

— Εἰμαι βέβαιος, παππᾶ μου, ὑπέλαβεν ὁ Κορεντίνος. Ἐχω λόγους νὰ τὸ λέγω.

Ἐτόνιζεν ἐκάστην λέξιν μετ' ὀργῆς μόλις συγκρατουμένης. Αἱ ἀπειλαὶ τοῦ ἐπιμελητοῦ ἐπέβον τὰ στήθη του.

— Καὶ μὴ λησμονεῖτε ὅτι τὸ Σαὶν-Ζιλδὰς εἴμποροῦσε νὰ ἦτο ἰδικόν μας, προσέθηκε.

— Θὰ εἰσθε εὐτυχέστεροι ; παρετήρησεν ὁ Μισό ρίπτων ἐκφραστικὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς Ἀγνῆς, ἥτις ἠρρυθρίασε. Ἐχετε καλὴν καὶ στερεὰν οἰκίαν καὶ γαίᾳς. Ζῆτε ἀνέτως καὶ περιποιεῖσθε τοὺς φίλους.

— Χάρις εἰς τὸν Ἰβ, ὁ ὁποῖος ἐργάζεται.

Δὲν παραπονοῦμαι, εἶπεν ἀπλῶς ὁ Ἰβ.

Κυνηγᾷς ὅταν θέλῃς καὶ ὅπου θέλῃς καὶ τὸ κυνήγι δὲν λείπει. Ἡ ζωὴ δὲν εἶναι μεγάλη. Ἀλήθεια, κυρία Κερανδάλ ;

Ἄφες τὴν μητέρα, ἐνωμοτάρχᾳ, εἶναι κακοδιάθετος.

— Καὶ ὅμως, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, ἂν ἐχρειάζετο νὰ ἐνοικιάσωμεν τὴν ἐπαυλιν, θὰ ἐψοφούσαμεν ἀπὸ τὴν πεῖνα.

Δὲν θὰ τὴν ἐνοικιάσωμεν, εἶπεν ὁ Ἰβ, καὶ θὰ ζήσωμεν ἐδῶ μέχρι τέλους. Οἱ Κερανδάλ ἐδῶ θ' ἀποθάνουν.

Ὁ Κορεντίνος ἐστράφη πρὸς τὸν ἀδελφόν του.

— Καλὰ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὲ τί θὰ ὑπανδρεύσωμεν τὴν ἀδελφὴν μας ;

— Θὰ μείνῃ μαζύ μας. Δὲν εἶναι ἀλήθεια Ἀγνή ;

— Βέβαια.

Ἡ Ροζίνα εἴλκυεν ἐκ τοῦ ὀβελοῦ τὴν χῆνα, προσέχουσα εἰς ὅ,τι ἐλέγετο.

— Βέβαια, εἶπεν, ἂν εἶχε τὴν περιουσίαν τῆς δεσποινίδος Καικιλίας θὰ ὑπανδρεύετο εὐκολώτερα.

Οἱ γαμβροὶ δὲν θὰ ἔλειπον, εἶπεν ὁ μικρὸς Ζοσίλ. Εἶναι τόσον πλουσία ἡ δεσποινίς τοῦ Σαὶν-Ζιλδὰς !

— Καὶ ὦραϊά, προσέθηκεν ἡ Ἀγνή.

— Ὀλιγώτερον ἀπὸ σὰς, ἀνέκραξεν ὁ ἐνωμοτάρχης.

— Ἐλησμόνουν τὴν εἰδησίην μου, εἶπεν ὁ ἱερεὺς.

— Τί σκέπτεσαι λοιπόν, παππᾶ ; ἡρώτησεν ὁ Κορεντίνος.

— Ἐμαθα κατὶ σπουδαῖον ἀπὸ τὸν συνάδελφόν μου τοῦ Σαὶν-Ζιλδὰς.

— Τί λοιπόν ;

— Ἡ δεσποινίς Καικιλία θὰ ὑπανδρευθῇ.

Ὁ Κορεντίνος καὶ ὁ Ἰάκωβος ἀνεσκήρτησαν καὶ ἠτένισαν ἀλλήλους.

Θὰ ἔλεγε τις ὅτι κεραυνὸς ἔπεσε πρὸ τῶν ποδῶν των.

[Ἐπεται συνέχεια].

* Κ.

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ὁ Φρειδερίκος ἐφώρμησε κατ' αὐτῶν ὡς μαινόμενος.

Δύο τάγματα, τὸ ρωμαϊκὸν καὶ τὸ ἀνατολικόν, μὴ δυνηθέντα ν' ἀνθέξωσιν εἰς τὴν φοβερὰν ἐκείνην ἐφοδὸν, ἐκλονίσθησαν καὶ ἐτράπησαν εἰς φυγὴν.